

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/43/2019
Identifikačné číslo spisu: 1015200803
Dátum vydania rozhodnutia: 16.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1015200803.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Petry Pribelskej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): INVESTEX GROUP, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 034 665, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Bradom, advokátom so sídlom Dunajská 58, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/171154/2015/1042 z 23. apríla 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/105/2017-135 z 21. marca 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/105/2017-135 z 21. marca 2019 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 6S/105/2017-135 z 21.03.2019 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/171154/2015/1042 z 23.04.2015. Krajský súd žalovanému podľa § 168 SSP nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalovaný rozhodnutím č. 1100302/1/171154/2015/1042 z 23.04.2015 podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil odvolaním žalobcu napadnuté prvostupňové rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601402/5/294504/2015/Bed zo 06.02.2015, ktorým určil žalobcovi rozdiel dane v sume 231 493,22 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2012 s tým, že sa stotožnil so závermi správcu dane, že žalobca porušil § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle čoho žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane v sume 66 787,64 € od dodávateľa Slovenská železničná dopravná spoločnosť, a.s. z faktúr č. 20120017, č. 20120021, č. 20120025, č. 20120050 za nákup tovaru - náhradné diely

elektronického charakteru, v sume 105 282,41 € od dodávateľa REXIAS, a. s. z faktúr č. 20120004, č. 20120005, č. 20120008, č. 20120009, č. 20120010 za nákup tovaru - náhradné diely elektronického charakteru, v sume 11 343,16 € od dodávateľa REXIAS, a.s. z faktúry č. 20120007 za nákup tovaru - náhradné diely mechanického charakteru, v sume 48 080,- € od dodávateľa PB-COM spol. s.r.o. z faktúry č. 20120020 za nákup tovaru - náhradné diely elektronického charakteru.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že skutkovo a právne identické veci toho istého žalobcu a totožného predmetu konania už boli predmetom súdneho prieskumu Krajským súdom v Bratislave a následne Najvyšším súdom Slovenskej republiky. V konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 5S/121/2015 bol dňa 15.11.2016 vyhlásený rozsudok, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžf/41/2017 z 18.05.2018. V konaní na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 1S/122/2015 bol dňa 21.04.2016 vyhlásený rozsudok, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/55/2016 z 21.02.2018. V konaní na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 1S/115/2015 bol dňa 13.12.2018 vyhlásený rozsudok, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu. Všetky tieto konania spájajú rovnakí účastníci (žalobca a žalovaný), totožný predmet konania - preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správcu dane, ktorý vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za mesiace marec, jún a október roku 2012. Vo všetkých konaniach sa vychádzalo z Protokolu č. 9601402/5/3605465/2014/Beč z 24.07.2014 o daňovej kontrole. Taktiež žaloby v týchto veciach obsahujú rovnaké právne a skutkové argumenty a rovnako sú odôvodnené aj preskúmané rozhodnutia. Jediné čiastočné rozdiely medzi týmito konaniami spočívajú v z časti iných obchodných spoločností zapojených do reťazca dodávateľov a odberateľov žalobcu pri deklarovanom obchodovaní toho istého fakturovaného tovaru - náhradné diely elektronického charakteru. Krajský súd využijúc § 140 SSP poukázal na uvedené rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, s ktorých právnymi a skutkovými odôvodneniami aplikovateľnými na prejednávajúcu vec sa plne stotožnil.

4. Podľa názoru krajského súdu správca dane správne vyhodnotil obchodné prípady v tom smere, že obchodné spoločnosti účastné v dodávateľsko-odberateľskom reťazci si so žalobcom prefakturovali ten istý tovar len medzi sebou bez toho, aby ho kúpili od inej spoločnosti alebo predali inej spoločnosti, a teda tento tovar neskončil v skutočnej spotrebe ako náhradný diel elektronického charakteru konečným odberateľom, ale tieto obchodné transakcie prebiehali len fakturačne, bez materiálnej podstaty. V rámci dokazovania sa nepreukázala skutočnosť, že dodávateľ aj fakturovaný zdaniteľný obchod skutočne dodal žalobcovi a zároveň nebolo preukázané, že žalobca deklarovany zdaniteľný obchod reálne prijal a následne použil na účely svojej podnikateľskej činnosti. Krajský súd sa stotožnil s názorom správcu dane, že existencia tovarov je nepreukázaná, pričom išlo o medzi sebou fiktívne obchodujúce spoločnosti.

5. V danom prípade bolo podľa krajského súdu potrebné, aby samotný žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, že sa ocitne v kolotoči fiktívnych zdaniteľných plnení zneužívajúcim právo poskytované zásadou neutrality DPH. Vzhľadom na okolnosti tohto prípadu neobstojí žalobcovo jednoduché spoliehanie sa na zásadu neutrality dane z pridanej hodnoty a tvrdenie o nemožnosti ovplyvniť dodržiavanie administratívnych povinností a zákonných postupov zo strany daňových subjektov zúčastnených v obchodnom reťazci zdaniteľných plnení predchádzajúcich alebo nasledujúcich po kontrolovanom zdaniteľnom obchode. Iba existencia faktúry a ďalších dokladov sama osebe ešte neznamená, že aj došlo k dodaniu tovarov a služieb podľa nich, preukázanie dodania nevychádza len z účtovania, ale musí byť preukázané i z reálneho plnenia, ktoré musí preukázať platiteľ. V danom prípade existuje rozpor medzi deklarovávaným a reálnym skutkovým stavom - nepreukázanie samotnej materiálnej existencie obchodov, ktorý mal za následok vznik legitímnych a logických pochybností zo strany správcu dane k deklarovávaným obchodným transakciám.

6. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že dôkazy a zistenia správcu dane nasvedčujú tomu, že uplatnenie odpočítania dane žalobcom za dodanie tovaru, aj napriek formálnemu dodržaniu zákonom

určených podmienok (faktúra od platiteľa vyhotovená podľa § 71 zákona o DPH), viedlo k získaniu daňovej výhody a teda k zneužitiu práva.

7. Záverom krajský súd uviedol, že v preskúmvanej veci nezistil žiadne také procesné porušenia, ktoré by mohli spôsobiť nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia. Správca dane vykonal riadne dokazovanie, náležite zistil skutkový stav veci a žalovaný v napadnutom rozhodnutí prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. Napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti a je v zodpovedajúcom rozsahu odôvodnené. Žalovaný sa v rozhodnutí vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní žalobcu, podrobne rozobral predložené dôkazy ako aj skutkový stav, ktorý správne právne vyhodnotil.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť žalobca ako sťažovateľ z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP. Navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alebo aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

9. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu sťažovateľ uviedol, že zo svedeckých výpovedí (štátutárov) zúčastnených spoločností a predložených písomných dokladov jednoznačne vyplynulo, že tovar v danom mesiaci - január 2012 bol dodaný a teda došlo k vzniku daňovej povinnosti. Závery správcu dane o tom, že nedošlo k dodaniu tovaru sú v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním. Tieto nezákonné závery správcu dane následne preberá aj krajský súd v odôvodnení rozsudku. Daňový subjekt splnil všetky povinnosti podľa § 71 a postupoval v súlade s § 49 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona o DPH. Dodanie tovaru deklaroval a preukázal faktúrou, potvrdenými dodacími listami ako aj všetkými zákonom predpísanými dokladmi, pričom si nie je vedomý žiadneho pochybenia, tovar bol riadne dodaný a aj zaplatený. Predaj tovaru bol uskutočnený v zmysle zákona o DPH podľa § 8 ods. 1 písm. a/ medzi zdanieľnými osobami, podľa ktorého dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastníkom, tento zákon neustanovuje inak.

10. Sťažovateľ namietal, že správca dane neuviedol ktoré konkrétne, zákonom predpísané doklady, daňový subjekt správcovi dane nepredložil. Sťažovateľ poukázal na to, že predložil správcovi dane všetky doklady a dôkazy, ktoré v zmysle platných právnych predpisov predložiť mal a mohol. Správca dane napriek uvedenému nijakým spôsobom neupresnil, ktoré doklady a dôkazy mal ešte daňový subjekt predložiť, ale naopak opätovne iba opakuje, že existencia faktúry nie je dostatočným dôkazom na preukázanie, že sa zdanieľné plnenie uskutočnilo. Pritom reálna existencia tovaru bola niekoľkonásobne preukázaná svedeckými výpoveďami. Uvedené závery správcu dane o nepreukázaní reálnej existencie tovaru sú v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním a zistenými skutočnosťami, pričom aj z protokolu a rozhodnutia vyplýva, že v rámci daňového konania boli zistené samotným správcom dane skutočnosti preukazujúce a potvrdzujúce reálnu existenciu tovaru. Správca dane si zákonné ustanovenie § 3 ods. 3 daňového poriadku vykladá podľa vlastnej ľubovôle.

11. Správcovi dane boli v rámci súvisiacich konaní predložené vzorky elektronických modulov, čo potvrdil aj samotný pracovník správcu dane, čo správca dane v tomto daňovom konaní zrejme zámerne neuviedol a táto skutočnosť bola sťažovateľom prezentovaná aj pred správnym orgánom aj pred krajským súdom. Tento však tejto skutočnosti nevenoval pozornosť. Z predložených vzoriek už muselo byť zástupcom správcu dane jasné, prečo nebolo možné všetkými požadované údaje na faktúrach a dodacích listoch uvádzať. Po následnej výmene členov kontrolnej skupiny, protokol z daňovej kontroly túto skutočnosť neobsahoval, pričom aj v súčasnosti sa časť nenachádza v policajnom depozite. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd dostatočne nepreskúmal hmotnoprávnu stránku veci, pričom časť dôkazov správca dane sám zatajil, preto nemožno žalobcovi spravodlivo odmietnuť jeho tvrdenie, že dostatočne preukázal materiálnu stránku existencie tovaru.

12. Rozhodnutia správnych orgánov sa opierajú o informácie získané z trestného spisu, pričom zákonnosť dôkazov v trestnom spise bude posúdená až trestným súdom a teda je spochybnená zákonnosť samotného rozhodnutia správneho orgánu. Sťažovateľ upozornil na skutočnosť, že na

súdnom pojednávaní dňa 02.05.2018 č.k. XTk/X/XXXX na Okresnom súde v Banskej Bystrici zamestnanci správcu dane pod prísahou potvrdili, že v priebehu vykonávanej kontroly boli predložené vzorky tovaru, dokonca jeden z nich C. L. K. uviedol, že si predložené vzorky tovaru odfoťil do mobilného telefónu a nespomína si, či následne fotodokumentáciu založil do administratívneho spisu. Telefón ani fotografie ku dnešnému dňu nemá, v spise sa tieto dôkazy nenachádzajú.

13. Čo sa týka existencie vecného plnenia a uskutočnenia zdaniteľného obchodu, sťažovateľ tvrdil, že krajský súd na jednej strane sám konštatuje, že dôležitou právnou otázkou bolo posúdenie miery zaťaženia žalobcu dôkazným bremenom, avšak sám sa s touto otázkou nevysporiadal a obmedzil sa na konštatovanie, že žalobca nepredložil také dôkazné prostriedky preukazujúce skutočné naplnenie zákonných ustanovení uvedených v § 49 zákona o DPH. Uvedené konštatovanie súdu, ktoré ma charakter právneho záveru súdu je podľa sťažovateľa arbitrárne a neprehľadné a vo svojej podstate môže predstavovať porušenie princípu zákazu denegatio justicie, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou všeobecne uznávaných princíпов štátu.

14. V celom procese daňového a súdneho konania nebolo podľa sťažovateľa preukázané získanie daňovej výhody, pričom na tomto tvrdení sú postavené rozhodnutia daňových orgánov aj krajského súdu. Čo sa týka práva na odpočítaniu dane, sťažovateľ uviedol, že krajský súd poukazuje na to, že spoločnosti si tovar predávali medzi sebou, čo je zjavne samo o sebe dostatočné na to, aby správca dane neuznal právo na odpočítanie dane. Zdaniteľné obchody boli uskutočňované za účelom dosiahnutia zisku, spoločnosti predávali taký istý tovar a pokiaľ spoločnosti z vytváraného zisku odvedli štátu DPH a ostatné súvisiace dane, potom tieto spoločnosti neporušili žiadny zákon

15. Správca dane, žalovaný a následne krajský súd podľa sťažovateľa nepochopili, prečo daňový subjekt realizoval podľa nich podozrivo vyzerajúce obchody a preto bol daňový subjekt potrestaný „dodaním“. Len preto, že daňový subjekt uskutočnil obchody so ziskom aj so spriaznenými subjektmi (čo nie je nezákonné), ktoré správca dane bez opory v zákone vyhodnotil na základe svojich domnienok, došlo takmer k likvidácii spoločnosti sťažovateľa. Sťažovateľ bol názoru, že súd by nemal rozhodovať na základe domnienok a dohadov správcu dane. Správca dane mal pomenovať, aké mal pochybnosti a najmä uviesť, ako ich odstrániť.

16. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že v preverovaných obchodných transakciách správca dane preukázal, že sťažovateľ zvolil formu svojho podnikania cez množstvo spoločností prepojených s jeho osobou a úmyselne vytvoril stav pri ktorom zneprehľadnil toky tovarov, služieb, financií, faktúr a dokladov. Sťažovateľ, ale aj ostatné obchodné spoločnosti v reťazci predkladali listinné dôkazy, ktorými dôvodili, že k dodaniu tovaru došlo, len správca dane tuzemskými dožiadaniami a žiadosťami o vykonanie medzinárodného šetrenia zistil, že uskutočnenie zdaniteľných obchodov sa nepotvrdilo, pretože v daných obchodných transakciách nebolo preukázané, že tovar skutočne existoval. Žalovaný ako aj správca dane postupovali v súlade so základnými zásadami správy daní, keď deklarované zdaniteľné obchody na vstupe nebral do úvahy z dôvodu, že rozsiahlym dokazovaním zistil, že fakturované zdaniteľné obchody - rôzne moduly, u ktorých bolo zistené, že išlo len o makety, ktoré výrobca nedodal žiadnej obchodnej spoločnosti v reťazci, čiže ani sťažovateľovi, ktoré boli podľa výrobcu ním vyexpedované na skládku odpadu.

17. Ďalej poukázal na to, že k ostatným daňovým subjektom, vo vzťahu ku ktorým nebola vykonávaná daňová kontrola, nie je oprávnený sa vyjadrovať k zisteným skutočnostiam iných daňových subjektov v reťazci, pretože v danom prípade preskúmaval napadnuté rozhodnutie, ktoré správca dane vydal na základe daňovej kontroly, ktorá bola vykonaná u daňového subjektu a nie u citovaných spoločností v reťazci.

18. Vo vzťahu ku kasačnej námietke dodania tovaru a k vzniku daňovej povinnosti za január 2012 uviedol, že v procese dokazovania sťažovateľ sám uviedol výrobcu predmetného tovaru ELVAC a ELCOM, čo však vo svojom vyjadrení spoločnosť ELVAC SK, s.r.o., ktorá zaujala odborné stanovisko k preverovanému tovaru nepotvrdila a uviedla, že preverovaný tovar spoločnosti ELVAC SK, s.r.o.,

respektíve skupina ELVAC nevyrábala a nebola predajcom, a neobchodovala s ním, ani jej nebolo známe, že by niekto iný takto označené produkty dodával, to znamená, že správca dane vychádzal zo skutočností, ktoré uviedol sám sťažovateľ a ktoré sa v procese dokazovania na strane výrobcu nepotvrdili. Dodal, že správca dane nespochybnil reálnu existenciu tovaru na základe zistených skutočností u spoločnosti ELVAC SK, s.r.o., ale v danej veci vykonal rozsiahle dokazovanie v rámci ktorého zistil objektívne skutočnosti, ktoré poukazujú na zneužitie práva (umelý charakter transakcií, personálne prepojenie platiteľov DPH, nepreukázanie ekonomickej činnosti s integrovanými modulmi, nepreukázanie dopravy, neznalosť technických vlastností a parametrov integrovaných modulov, nekontaktnosť prvých a posledných platiteľov dane v reťazci, priznávanie daňových povinností dodatočným daňovým priznaním, nepriznanie nadobudnutia tovaru z ČR, kolotoč tovaru niekoľkokrát medzi personálne prepojenými spoločnosťami, postúpenie pohľadávky a iné objektívne skutočnosti).

19. Žalovaný poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet a ich nesplnenie nie je možné odpustiť, zákon to neustanovuje ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa. Zároveň dal do pozornosti aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžf/32/2012 z 27.11.2012 a sp.zn. 8Sžf/30,31/2013 zo 14.04.2014.

20. Ďalej žalovaný poukázal na to, že dňa 14.05.2014 bola na Daňový úrad Banská Bystrica doručená odpoveď na žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií, v ktorej sa uvádza, že predmetný tovar bol podľa vyjadrenia zástupcu doručený na adresu sídla spoločnosti AZ Company s.r.o., Praha 9 - Hloubětín, U Elektry 203/8, ale štetením u majiteľa spoločnosti ELVIA - PRO, spol. s r.o. bolo zistené, že AZ Company s.r.o. nemá a nikdy nemala na adrese U Elektry 203/8 Praha 9 - Hloubětín prenajaté nebytové priestory a nebola uzatvorená nájomná zmluva s nikým zo spoločnosti AZ Company s.r.o. Z uvedeného zistenia je zrejmé, že tovar, ktorý sťažovateľ deklaroval v roku 2012 ako intrakomunitárne dodanie tovaru na územie ČR a ktorý by mal byť vyložený na adrese spoločnosti AZ Company s.r.o., Praha 9 - Hloubětín, a ktorý bol následne deklarovaný ako dodanie na územie SR, nemohol byť nikdy na uvedenej adrese vyložený a skladovaný, pretože podľa českej daňovej správy, česká odberateľská spoločnosť nevlastnila a ani nemala na adrese žiadne vlastné a ani prenajaté podnikateľské priestory, v ktorých by bolo možné reálne deklarovaný tovar skladovať. Je evidentné, že ani adresa uvedená v osvedčení o dani pre zdaniteľnú osobu nezodpovedala sídlu ekonomickej činnosti a preto daňová správa bola oprávnená považovať podnik za fiktívny a vyvodit' z toho náležité daňové dôsledky. Zároveň poukázal na zistenia správca dane súvisiace s deklarovanou prepravou fakturovaného tovaru v prospech českej spoločnosti AZ Company s.r.o. motorovým vozidlom Ford Tranzit, ktoré nepreukázali prepravu deklarovaného tovaru na územie Českej republiky.

21. Podľa žalovaného sťažovateľ neuviedol v kasačnej sťažnosti žiadne nové skutočnosti a nepredložil ani žiadne nové dôkazy, ktoré by preukázali prijatie fakturovaného tovaru od deklarovaného dodávateľa ako aj následné dodanie v reťazci obchodných spoločností v rámci Európskeho spoločenstva (ČR). Z predloženého spisového materiálu nevyplýva ani skutočnosť, že by správca dane v danom prípade v rámci dokazovania preniesol dôkazné bremeno na daňový subjekt, ale práve naopak, správca dane za účelom zistenia skutkového stavu vykonal rozsiahle dokazovanie, čo preukazujú ním vydané tuzemské dožiadania, medzinárodné dožiadania, zápisnice o vypočutí svedkov, o výsledku ktorých následne informoval sťažovateľa v súlade so zákonom. Zároveň žalovaný poukázal aj na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/55/2016 a 6Sžfk/41/2017, ktorými boli potvrdené rozsudky Krajského súdu v Bratislave o zamietnutí podaných žalôb sťažovateľa - žalobcu, v ktorých podstata je identická ako v preskúmvanej veci. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že táto nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

23. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/105/2017-135 z 21.03.2019, ktorým podľa § 190 SSP zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/171154/2015/1042 z 23.04.2015, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601402/5/294504/2015/Bed zo 06.02.2015, ktorým určil žalobcovi rozdiel dane v sume 231 493,22 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2012.

24. Kasačný súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu zistil, že Daňový úrad Banská Bystrica vykonal u žalobcu na základe Oznámenia o daňovej kontrole z 15.07.2013 daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január, február, marec, jún, október, december 2012, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 9601402/5/3605465/2014Bed z 24.07.2014, ktorý bol spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole žalobcovi doručený dňa 11.08.2014.

25. Kontrolou predložených dokladov správca dane zistil, že žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období január 2012 uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty v sume 231 493,22 €, z toho sumu 66 787,64 € z faktúr č. 20120017, č. 20120021, č. 20120025 a č. 20120050 od dodávateľa Slovenská železničná dopravná spoločnosť, a. s. za nákup tovaru - náhradné diely elektronického charakteru, sumu 105 282,41 € z faktúr č. 20120004, č. 20120005, č. 20120008, č. 20120009 a č. 20120010 od dodávateľa REXIAS, a. s. za nákup tovaru - náhradné diely elektronického charakteru, sumu 11 343,16 € z faktúry č. 20120007 od dodávateľa REXIAS, a. s. za nákup tovaru - náhradné diely mechanického charakteru, sumu 48 080,- € z faktúry č. 20120020 od dodávateľa PB-COM spol. s r. o. za nákup tovaru - náhradné diely elektronického charakteru.

26. Správca dane vydal dňa 06.02.2015 rozhodnutie č. 9601402/5/294504/2015/Bed, ktorým žalobcovi podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil rozdiel dane v sume 231 493,22 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2012. Správca dane dospel k záveru, že žalobca porušil § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona o DPH, z ktorého dôvodu žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane. Žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodnutie správcu dane potvrdil.

27. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

28. Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju neodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému určeniu a vyrubeniu dane.

29. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

30. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočností, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

31. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá aby skutočnosť nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

32. Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

33. Podľa § 44 ods. 1 Daňového poriadku daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

34. Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

35. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

36. Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

37. Podľa § 464 ods. 1 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

38. Kasačný súd uvádza, že krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na to (ods. 48. odôvodnenia rozsudku), že predmetom preskúmania pred Krajským súdom v Bratislave boli právne a skutkovo identické veci pod sp.zn. 5S/121/2015 a sp.zn. 1S/122/2015, ktoré veci boli následne prejednávané Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Sžfk/41/2017 a 3Sžf/55/2016, pričom krajský súd s poukazom na § 140 SSP pri svojom právnom odôvodnení poukázal na predchádzajúce rozsudky Krajského súdu v Bratislave. Krajský súd konštatoval rozdielnosť medzi konaniami, ktorá mala spočívať v z časti iných obchodných spoločností zapojených do reťazca dodávateľov a odberateľov žalobcu pri deklarovanom obchodovaní toho istého fakturovaného tovaru - náhradné diely elektronického charakteru. V konaniach vedených pred Krajským súdom v Bratislave pod sp.zn. 5S/121/2015 a 1S/122/2015 boli žaloby žalobcu zamietnuté, pričom rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/122/2015-49 z 21.04.2016 bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/55/2016 z 21.02.2018 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/121/2015-44 z 15.11.2016 bol preskúmaný na podklade kasačnej sťažnosti žalobcu a kasačná sťažnosť žalobcu bola rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžfk/41/2017 z 18.05.2018 zamietnutá ako nedôvodná.

39. Po preskúmaní veci dospel kasačný súd k záveru, že rozsudok krajského súdu v predmetnej veci s poukazom aj na vyššie citované rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je zákonný a nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku a preto sa

s nimi kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

40. V zmysle § 464 ods. 1 SSP poukazuje kasačný súd na skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci tých istých účastníkov konania, a to na rozsudok sp.zn. 6Sžfk/41/2017 z 18.05.2018, konkrétne na body 72 až 95 odôvodnenia rozsudku:

„72. Kasačný súd konštatuje, že v prípade žalobcu správca dane správne vyhodnotil obchodné prípady tak, že deň plnenia nenastal, pretože v rámci dokazovania sa nepreukázala skutočnosť, že dodávateľ, ktorý je uvedený v predmetných faktúrach, aj fakturované zdaniteľné obchody skutočne dodal sťažovateľovi a zároveň nebolo preukázané, že sťažovateľ deklarované zdaniteľné obchody reálne prijal a následne použil na účely svojej podnikateľskej činnosti.

73. Podľa názoru kasačného súdu sa správne orgány vecou dôkladne zaoberali, pričom najmä správca dane vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a nie je možné ani tvrdiť, že by vedenie daňového konania a spôsob vykonávania dokazovania boli v rozpore so zásadou spravodlivého procesu. Správne rozhodnutia obsahujú dostatok relevantných dôvodov, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné. Postupom správnych orgánov taktiež nebola odňatá sťažovateľovi ako účastníkovi daňového konania možnosť konať pred týmito orgánmi, pričom správca dane hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

74. Správca dane dôsledne postupoval podľa zákona o správe daní, ktorý je takou procesnou právnou normou, prostredníctvom ktorej správca dane a daňové subjekty vykonávajú úkony na dosiahnutie relatívne spoločného cieľa - správne určiť a vybrať daň v súlade s hmotnoprávnymi predpismi (daňovými zákonmi), určuje pravidlá postupu správcu dane v daňovom konaní na jednej strane a na strane druhej určuje povinnosti a priznáva práva daňovému subjektu. Je teda v tomto zmysle zárukou zákonného postupu správcu dane a ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

75. Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. V zmysle písm. a) citovaného ustanovenia platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku, z tovaru a služieb, ktoré sú, alebo majú byť platiteľovi dodané v nadväznosti na ustanovenie § 51 citovaného zákona.

76. V uvedených prípadoch správca dane správne vyhodnotil obchodné prípady v tom smere, že takýto deň nenastal, pretože v rámci dokazovania sa nepreukázala skutočnosť, že dodávateľ, ktorý je uvedený v predmetných faktúrach, aj fakturované zdaniteľné obchody skutočne dodal sťažovateľovi a zároveň nebolo preukázané, že sťažovateľ deklarované zdaniteľné obchody reálne prijal a následne použil na účely svojej podnikateľskej činnosti.

77. Kľúčovou právnou otázkou v tomto konaní bolo posúdenie miery zaťaženia sťažovateľa dôkazným bremenom vyplývajúcim z § 29 ods. 8 zákona o správe daní, keď z vykonaného dokazovania v rámci celého obchodného reťazca tuzemských ako aj zahraničných spoločností vyplynula nepreukázateľnosť pôvodu obchodovaného tovaru a jeho samotná existencia.

78. Z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd nesporne za preukázané, že správca dane vykonal vo veci dokazovanie a šetrenie uskutočnenia deklarovaných zdaniteľných plnení v celom reťazci daňových subjektov, ktorý bol v podstate uzatvorený.

79. Žalovaný po preskúmaní spisového materiálu, skutočností zistených v daňovej kontrole a námietok odvolania dospel k záveru, že správca dane vykonal dokazovanie a šetrenie v súlade so zásadami daňového konania v súlade s § 3 daňového poriadku a vo veci vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie sporných skutočností.

80. Jeho záver, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno z plnenia v súlade so zákonom o DPH, pretože nepreukázal, že deklarované zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a preto nebolo možné uznať odpočítanie dane, je podľa názoru kasačného súdu správny.

81. Kasačný súd konštatuje, že samotné preukázanie dodávok tovaru len listinnými dokladmi nemožno považovať za dôkaz, na základe ktorého si môže daňový subjekt uplatniť odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH. Reálne plnenie predmetu zmluvy totiž nebolo preukázané. Právo na odpočítanie dane si môže daňový subjekt uplatniť len v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a tento zdaniteľný obchod použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, čo v danom prípade nebolo preukázané.

82. Sťažovateľ tým, že predložil ku kontrole faktúry CMR, evidencie DPH, ako aj iné doklady ešte nepreukázal, že mu vzniklo právo na odpočítanie dane, pričom správca dane nevychádzal len z dokladov predložených daňovým subjektom, ale vykonal dokazovanie formou dožiadaní a medzinárodných žiadostí smerujúcich k prevereniu a získaniu dôkazov o existencii fakturovaného tovaru, pretože samotná existencia faktúry vyhotovenej platiteľom dane, na ktorej je uvedená DPH, nezakladá právo na odpočítanie dane uvedenej na faktúre.

83. Vnútroštátne orgány aplikácie práva, teda aj súdy, majú v rámci svojich právomocí vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, aby sa zabezpečila úplná účinnosť smernice a dosiahnutie jej cieľa (rozsudok Súdneho dvora EÚ Adeneler, C-212/04, 04.07.2006, Zb. s. I.-6057, bod 111) bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Vnútroštátne ustanovenia je potrebné vykladať eurokonformným spôsobom v súlade so smernicou v zásade až po uplynutí transpozičnej lehoty smernice (Adeneler, C-212/04, 04.07.2006, Zb. s. I.-6057, bod 115 a 116), teda pri predmetnej smernici od 01.01.2008.

84. Pre úplnosť treba uviesť, že vo svetle judikatúry Súdneho dvora EÚ treba každý jeden prípad posudzovať individuálne, s prihliadnutím na všetky jeho okolnosti, čo správne orgány v danom prípade aj urobili a dospeli k záveru, že sťažovateľ skutočne nepreukázal samotnú existenciu a dodanie tovaru a kasačný súd sa s týmto názorom stotožnil.

85. V tomto prípade treba upriamiť pozornosť aj na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora EÚ napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.06.2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11, kde súdny dvor uviedol, že je potrebné pripomenúť, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný smernicou 2006/2012 (pozri najmä rozsudky Halifax zo 07.12.2010, R, C-285/09, bod 36, ako aj z 27.10.2011 Tanoarch, C-504/10, bod 50). V tejto súvislosti Súdny dvor EÚ rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovolávať noriem práva únie (pozri najmä rozsudok z 03.03.2005, Fini H, C-32/03, Zb. s. I. 1599, bod 32 Halifax, ako aj Kittel a Recolta Recycling, bod 54). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne (pozri rozsudky Fini H, body 33 a 34, Kittel a Recolta Recycling, ako aj Veleclair, C-414/10, bod 32 z 29.03.2012).

86. Podľa judikatúry súdneho dvora subjekty, ktoré príjmu všetky opatrenia, ktoré je možné dôvodne od nich požadovať na zabezpečenie, aby ich plnenia neboli poznačené podvodom, bez ohľadu na to, či ide o podvod vo vzťahu k DPH alebo iné podvody, musia mať možnosť spoľahnúť sa na zákonnosť týchto plnení bez toho, aby riskovali, že stratia svoje právo na odpočet DPH zaplatenej na vstupe.

87. Naopak, nie je v rozpore s právom únie požadovať, aby daňový subjekt prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27.09.2007, Teleos a i., C-409/04, Zb. s. I.-7797, body 65-68; Netto Supermarkt, bod 24, ako aj z 21.12.2011 Vlaamse Oliemaatschappij, C-499/10, bod 25).

88. Navyše v súlade s čl. 273 prvým odsekom smernice 2006/2012 členské štáty môžu uložiť aj iné povinnosti ako tie uvedené v tejto smernici, ak ich považujú za potrebné na zabezpečenie riadneho výberu DPH a na predchádzanie daňovým podvodom.

89. Súdny dvor EÚ konštatoval, že vnútroštátnemu súdu prináleží odmietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa vo svetle objektívnych skutočností preukáže, že platiteľ dane sa svojou kúpou zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, a to aj vtedy, ak dotknuté plnenie spĺňa objektívne kritériá, na ktorých sú založené pojmy dodávka tovaru platiteľom dane a hospodárska činnosť.

90. Súdny dvor EÚ taktiež pripúšťa, že nie je v rozpore s právom únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozhodne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

91. Určenie opatrení, ktoré možno v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností toho ktorého prípadu vo veci samej (pozri rozsudok SD EÚ v spojených veciach Mahagében Kft a Péter Dávid, C-80/11 a C-142/11).

92. K námietkam sťažovateľa uvedeným v kasačnej sťažnosti, ktorý namietal nedostatočnosť a nezákonnosť dokazovania, ako aj nesprávnosť vyhodnotenia výsledkov dokazovania, pričom mal za to,

že správca dane nad rámec zákona prenášal na neho neprimerané dôkazné bremeno, a uviedol, že vyčerpал svoje dôkazné bremeno a na podporu svojej argumentácie poukazyval aj na rozsudky NS SR, ako aj na rozsudky SD EÚ, kasačný súd konštatuje, že v uvádzaných rozsudkoch nešlo o obchod, v ktorom by bola spochybnená samotná existencia jeho predmetu, t. j. existencia tovaru a s tým spojený reálny základ deklarovaného zdaniteľného plnenia.

93. V prípade týkajúcom sa sťažovateľa bola spochybnená existencia tovaru, ktorý mal byť predmetom obchodovania. Takýto obchod, o ktorom svedčí len existencia formálnych dokladov, nevystihuje reálnu podstatu a ekonomický účel podnikania. V takom prípade by sa dalo hovoriť o podieľaní sa na zneužití práva vyplývajúceho zo zásady neutrality dane z pridanej hodnoty všetkými zúčastnenými článkami obchodného reťazca.

94. V danom prípade je možné konštatovať, že vo veci bolo vykonané dôkladné dokazovanie, v rámci ktorého správca dane spochybnil reálnu existenciu tovaru nielen od spoločnosti ELVAC SK, s.r.o., ale vykonal rozsiahle dokazovanie v rámci ktorého zistil objektívne skutočnosti, ktoré poukazujú na zneužitie práva (umelý charakter transakcií, personálne prepojenie platiteľov dane z pridanej hodnoty, nepreukázanie ekonomickej činnosti, nepreukázanie dopravy, neznalosť technických vlastností, či parametrov integrovaných modulov, nekontaktnosť prvých a posledných platiteľov dane atď.). Ďalej bolo zistené nepriznanie nadobudnutia tovaru z územia členského štátu EÚ (Českej republiky), postúpenie pohľadávky a iné objektívne skutočnosti, ktoré viedli k záveru, že v danom prípade išlo o zneužitie práva.

95. V danom prípade pre nárok na odpočítanie DPH bolo nevyhnutné preukázať, že nejde len o formálnu deklaráciu predložených dokladov, ale že tovar (integrované moduly), ktorý je deklarovaný na faktúre, bol skutočne platiteľom aj dodaný. Podľa názoru senátu kasačného súdu správca dane ako aj žalovaný vo veci postupovali v súlade so zákonom a pri skúmaní podmienok pre sťažovateľom uplatnené odpočítanie DPH správne zistili skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdili, keď sťažovateľovi vyrubili rozdiel DPH za príslušné zdaňovacie obdobie. Správne orgány pritom postupovali v súlade s § 29 ods. 1, 2, 4 a § 2 ods. 3, 6 zákona o správe daní.“

41. Pokiaľ žalobca namietal, že správca dane nijakým spôsobom nespresnil, ktoré doklady a dôkazy mal ešte ako daňový subjekt predložiť, kasačný súd k tomu uvádza, že správca dane nemôže daňovému subjektu určovať, akými dokladmi má preukázať reálnosť uskutočnenia transakcie. Samotným predložením faktúry a účtovných dokladov ešte nie je vyčerpané dôkazné bremeno daňového subjektu, keďže faktúra a účtovné doklady predstavujú len formálne doklady o vykonaní predmetného obchodu, pričom nepreukazujú jeho skutočnú realizáciu. Realizáciu zdaniteľného obchodu je tak daňový subjekt v rámci svojho dôkazného bremena povinný preukázať aj inými bežnými dokladmi používanými v obchodnom styku, ktoré preukazujú reálne uskutočnenie predmetného obchodu, svedeckými výpoveďami, prípadne čímkol'vek, čo by preukazovalo reálnosť existencie tovaru a samotného obchodu. Ak tovar reálne existuje a reálne aj došlo k uskutočneniu obchodu, faktúra a účtovné doklady nie sú jediné doklady, ktoré tieto skutočnosti preukazujú.

42. Správca dane v rámci rozsiahleho dokazovania zistil, že nebolo preukázané, že predmetný tovar vôbec existoval, keďže spoločnosť, ktorú označil žalobca za výrobcu predmetného tovaru, uviedla, že predmetný tovar nikdy nevyrobila a neobchodovala s ním. Kasačný súd dodáva, že nemožno hovoriť o existencii tovaru, ak jeho výrobu nepotvrdila spoločnosť, ktorá ho mala podľa žalobcu vyrobiť.

43. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi (žalobcovi), ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo neboli splnené podmienky podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

45. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.